

Μόνο από τα κάτω θα έρθει η ελπίδα

Δυστυχώς η επικαιρότητα συνεχίζει να πατάει πάνω στις ζοφερές καταστάσεις του πολέμου και του παραλογισμού που έχουν πλέον παγιωθεί και αντιμετωπίζονται από τους πολίτες ως μόνιμη και πιθανόν μη αναστρέψιμη κατάσταση.

Η συνεχιζόμενη γενοκτονία των Παλαιστινίων από το κράτος του Ισραήλ, η ισοπέδωση της Γάζας και η επίθεση του Ισραήλ σε Λίβανο και Ιράν δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία για την τροπή που παίρνει ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή. Τελευταία νέα η απόσυρση του Ισραήλ από τη συμφωνία για τη λειτουργία της UNRWA, εξέλιξη που εντείνει την αγωνία και για την επισιτιστική ασφάλεια των αμάχων στη Λωρίδα της Γάζας.

Στο μέτωπο Ρωσίας - Ουκρανίας ο πόλεμος συνεχίζει για δύο και πλέον χρόνια με νεκρούς εκατέρωθεν και αιχμαλώτους προς χρήση των πολιτικών παιχνιδιών εντυπώσεων και ισχύος.

Στην υπόλοιπη Ευρώπη η Ακροδεξιά συνεχίζει την ανησυχητική της άνοδο. Τελευταίο πεδίο δόξης η Γερμανία, όπου για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η Ακροδεξιά παίρνει κεφάλι από τα άλλα κόμματα. Συγκεκριμένα στη Θουριγγία το AfD (Alternative für Deutschland – Εναλλακτική για τη Γερμανία) κατέλαβε την πρώτη θέση στην εκλογική αναμέτρηση του Σεπτεμβρίου με 32,8% και στη Σαξονία κατέλαβε τη δεύτερη θέση με 30,6%.

Αποτέλεσμα που σε συνδυασμό με την κατάσταση στη Γαλλία και την Ιταλία δικαιώς δημιουργεί ανησυχία στα δημοκρατικά κινήματα. Ο ρατσιστικός λόγος και η προπαγάνδα ενάντια στις μεταναστευτικές ροές –ακόμη κι αν η είσοδος στην Ευρώπη μεταναστών/ριών έχει μειωθεί κατά πολύ– αποτελούν βασικό προεκλογικό χαρτί για όλη την Ευρώπη και δυστυχώς έχει αντίκρισμα σε μεγάλο, όπως αποδεικνύεται, ποσοστό ψηφοφόρων που αντί να διεκδικήσουν βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και της καθημερινότητας όλων μας, μεταφέρουν και προσωποποιούν την ανέχειά τους στο πρόσωπο των ανθρώπων που βρίσκονται σε χειρότερη μοίρα.

Κι ως μην πάμε μακριά. Στα καθ' ημάς η κυβέρνηση Μητσοτάκη και ο παρά της κυβέρνησής του εσμός, πολιτικός και μιντιακός στοχοποιεί όλη τη Ρομά Κοινότητα, οργανώνοντας επιδρομές στους καταυλισμούς, καταστρέφοντας σπιτικά, τρομοκρατώντας ανήλικα παιδιά και σέρνοντας στα δικαστήρια ανθρώπους χωρίς μαρτυρίες, με διάτρητες καταθέσεις αστυνομικών και με την αγαστή και πρόθυμη συνεργασία της δικαστικής εξουσίας.

Βέβαια η κεντρική εσωτερική πολιτική δεν έχει να επιδείξει καμιά αντίσταση ή φόβητρο στη δεξιά κυβέρνηση. Τελευταία επιτυχία η γελοιότητα των εσωκομματικών εκλογών του ΣΥΡΙΖΑ, παγιώνει την απουσία οργανωμένης και σθεναρής αντιπολίτευσης

στη λαίλαπα του ξηλώματος του κράτους πρόνοιας και των δικαιωμάτων.

Αν μετακινηθούμε στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, ενόψει των αμερικάνικων εκλογών θα διαπιστώσουμε τον θρίαμβο του παραλόγου και της μισαλλοδοξίας, με τον Τραμπ να απειλεί να επανεκλεγεί εκφράζοντας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα δογματικά παραληρήματα των συντηρητικών στην Αμερική. Ο πρόεδρος, που θεωρεί την κλιματική αλλαγή μια μεγάλη φάρσα, απειλείται να αναλάβει εκ νέου την εξουσία λίγο μετά την καταστροφική πλημμύρα με τα εκατοντάδες θύματα στην Ισπανία, τρανταχτό δείγμα της «φάρσας» της κλιματικής αλλαγής και της περιβαλλοντικής καταστροφής.

Η ελπίδα μόνο από τα κάτω μπορεί να έρθει. Από τους αδιαμεσολάβητους αγώνες και τις διεκδικήσεις. Η ελπίδα μπορεί να είναι η μαζική απεργία των εργαζομένων στην efood, η μαζική συγκέντρωση και η δυναμική διεκδίκηση των εποχιακών πυροσβεστών, οι εκπαιδευτικοί που αντιστέκονται στην αξιολόγηση. Η ελπίδα μπορεί να είναι ένα μόνο κορίτσι στη μέση μιας πλατείας στο Ιράν που δεν διστάζει να εκτεθεί σε όποιους κινδύνους, ακόμη και της ζωής της, για να εκφράσει το αυτονόητο. Μόνο οι φωνές μας ενωμένες μπορούν να σταματήσουν τον πόλεμο. Μόνο οι αγώνες μας θα φέρουν λύτρωση σε όσους και όσες απειλούνται.

Τέσσερα ερωτήματα για

Μετά τις ευρωεκλογές διαμορφώνεται ένα καινούργιο πολιτικό σκηνικό που διαφοροποιείται σημαντικά από εκείνο που αναδείχθηκε από τις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου του 2023. Μολονότι ορισμένες μεταβολές βρίσκονται ακόμα εν εξελίξει, μπορούμε να κάνουμε λόγο για νέες καταστάσεις που έχουν δημιουργηθεί σε τέσσερα πεδία:

1. Τελείωσε η περίοδος της παντοδυναμίας Μητσοτάκη. Οι δεκάδες δημοσκοπήσεις που διενεργήθηκαν μετά τις ευρωεκλογές, φέρνουν τη Νέα Δημοκρατία στη ζώνη του 28% που έλαβε στις ευρωπαϊκές κάλπες. Αυτό δείχνει ότι το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών δεν αποτέλεσε μια στιγμιαία έκφραση χαλαρής ψήφου διαμαρτυρίας, αλλά αποτυπώνει την έκφραση μιας βαθύτερης κοινωνικής δυσαρέσκειας.

Είναι προφανές ότι η δυσαρέσκεια αυτή έχει βασική αιτία την ακρίβεια που περιορίζει την αγοραστική δύναμη των εργαζομένων, η οποία είχε ήδη κατακρημνιστεί στα χρόνια του Μνημονίου. Επιπλέον, η πτώση της ΝΔ οφείλεται στη διάψευση της υπόσχεσης για υψηλή διοικητική επάρκεια και χρηστή διαχείριση καθώς και στην από τα (ακρο)δεξιά κριτική στα «κεντρώα» ανοίγματα Μητσοτάκη, με προεξάρχοντα το γάμο των ομόφυλων.

Η πτώση της Νέας Δημοκρατίας μετατρέπει σε άπιαστο όνειρο την αυτοδυναμία. Ωστόσο, η Νέα Δημοκρατία παραμένει το αδιαφιλονίκητο πρώτο κόμμα, χωρίς να έχει προς το παρόν αντίπαλο κόμμα εξουσίας.

2. Η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ έχει πάρει τα

χαρακτηριστικά της κατάρρευσης. Ο ΣΥΡΙΖΑ θα γίνει διπλό case study: τόσο για την ιλιγγιώδη άνοδό του που τον έφερε στην εξουσία όσο και για την πτώση του που είναι εξίσου ραγδαία. Δεν υπάρχουν πολλά παραδείγματα όπου το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης χάνει στις δημοσκοπήσεις το 50% μέσα σε μόλις 4 μήνες από τις ευρωεκλογές, στις οποίες είχε και πάλι υποχωρήσει. Το 2019 ο ΣΥΡΙΖΑ είχε αγγίξει το 32% και τώρα μιλάμε για ποσοστά της τάξης του 7%...

Ίσως ακόμα χειρότερο από τη δημοσκοπική καθίζηση είναι το κύμα της απαξίωσης που σαρώνει τον ΣΥΡΙΖΑ. Ένα κόμμα που οι φίλοι του αισθάνονται ότι τους έχει προδώσει (όπως συνέβη με το ΠΑΣΟΚ στο Μνημόνιο) μπορεί να και να ανασυγκροτηθεί κάποια στιγμή. Δύσκολα σώζεται όμως ένα κόμμα που φίλοι και εχθροί σταματούν να το παίρνουν στα σοβαρά. Είναι τόσο σοβαρό το πλήγμα που έχει καταφέρει η σαπουνόπερα Κασσελάκη στη σοβαρότητα και την αξιοπιστία του ΣΥΡΙΖΑ που μπορεί να αποδειχτεί ανεπανόρθωτο.

Στις αναλύσεις των στελεχών της

Ριζοσπαστικής Αριστεράς η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ αποδίδεται συνήθως στην αποδοχή του Μνημονίου. Αυτό είναι ως ένα βαθμό σωστό. Όντως το Μνημόνιο έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην αποξένωση λαϊκών στρωμάτων από τον ΣΥΡΙΖΑ και τη γενικευμένη υιοθέτηση κυνικών στάσεων στην ελληνική κοινωνία. Εντούτοις, το Μνημόνιο δεν εξηγεί τη γελοιοποίηση. Πρέπει λοιπόν να εντάξουμε τη συζήτηση τον ακατάσχετο τυχοδιωκτισμό της ηγεσίας, τη μετατροπή της τοξικής κουλτούρας των social media σε κομματική κουλτούρα του ΣΥΡΙΖΑ, τη διάρρηξη κάθε δεσμού αλληλεγγύης μεταξύ των στελεχών, την καλλιέργεια του μεσσιανισμού, την επιβράβευση της υπάκουης μετριότητας και της δουλικής ασημαντότητας.

3. Η κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ σε συνδυασμό με την εκλογική αναβάπτιση του Ανδρουλάκη έχουν αποτέλεσμα την ενίσχυση του ΠΑΣΟΚ και την παγίωσή του στη δεύτερη θέση. Το ΠΑΣΟΚ μετατρέπεται σε οιονεί αξιωματική αντιπολίτευση χωρίς να έχει κάνει κάτι ιδιαίτερο το ίδιο, πέραν από την ώθηση που πήρε λόγω της επανεκλογής Ανδρουλάκη. Απλώς εκμεταλλεύτηκε τα λάθη του ΣΥΡΙΖΑ. Το βασικό ατού του ΠΑΣΟΚ είναι ότι συγκρινόμενο με τον σημερινό ΣΥΡΙΖΑ, φαίνεται πολύ πιο σοβαρό. Το γεγονός όμως ότι η άνοδος του ΠΑΣΟΚ δεν οφείλεται κατά κύριο λόγο στις δικές του ενέργειες ενδεχομένως δείχνει και τα όρια της.

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το милитарισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό, την ομοφοβία και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρχούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

ΤΟ ΝΕΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Οι εσωκομματικές εκλογές του ΠΑΣΟΚ απέδειξαν ότι η αμφισβήτηση του Ανδρουλάκη ήταν πρόωγη. Στις ευρωεκλογές είχε σημειώσει άνοδο η οποία μπορεί να ήταν μικρή, αλλά δεν μπορούσε να τροφοδοτήσει ένα κύμα ανατροπής του Ανδρουλάκη. Επιπροσθέτως, ο Δούκας σε καμία περίπτωση δεν έδειξε ικανός να επωμιστεί το ρόλο που φιλοδοξούσε να αναλάβει. Πέρα από το ότι εγκατέλειπε τον δήμο λίγους μήνες μετά την εκλογή του, μετά το πρώτο τζαρτζάρισμα από τον Ανδρουλάκη εγκατέλειψε το βασικό του επιχείρημα: την «ενότητα της Κεντροαριστεράς».

Σε βάθος χρόνου ίσως η πιο σημαντική επίπτωση των εσωκομματικών εκλογών του ΠΑΣΟΚ να είναι η επικύρωση της δεξιάς στροφής του κόμματος. Τα πολύ καλά αποτελέσματα των Διαμαντοπούλου και Γερουλάνου, σε συνδυασμό με το περιεχόμενο του προεκλογικού διαλόγου, δείχνουν ένα κόμμα που κοιτάζει προς το «Κέντρο» (δηλαδή προς τα δεξιά), φιλοδοξώντας να αποτελέσει στο προσεχές μέλλον μια εναλλακτική κυβερνητική λύση, εκπροσωπώντας μια πιο ήπια εκδοχή της πολιτικής της Νέας Δημοκρατίας.

4. Η Ακροδεξιά έχει εξελιχθεί σε αυτόνομο πόλο του πολιτικού συστήματος, ο οποίος διαρκώς ενισχύεται. Μετά από δύο αλληπάλληλα εκλογικά ρεκόρ (12,89% στις βουλευτικές εκλογές και 16,71% στις ευρωεκλογές), το δημοσκοπικό άθροισμα Βελόπουλου, Λατινοπούλου και Νίκης εμφανίζεται ακόμα μεγαλύτερο. Στην έρευνα της Prorata για την πρόθεση ψήφου με βάση τον αυτοπροσδιορισμό της οικονομικής κατάστασης, στους πιο φτωχούς ο Βελόπουλος είναι πρώτο κόμμα με δεύτερο το ΚΚΕ.

Τα ακροδεξιά κόμματα αποτελούν αυτή τη στιγμή το βασικό υποδοχέα της δυσανεξίας της Νέας Δημοκρατίας, κάτι που είναι εξαιρετικά ανησυχητικό. Το ότι τη φθορά της Νέας Δημοκρατίας την εισπράττει κατά κύριο λόγο η Ακροδεξιά ασφαλώς σχετίζεται με την ηγεμονία των ρατσιστικών και αυταρχικών ιδεολογημάτων, καθώς και με την πανευρωπαϊκή τάση ενίσχυσης των ακροδεξιών κομμάτων, τα οποία παντού στην Ευρώπη πετυχαίνουν πολύ μεγάλα ποσοστά. Ωστόσο, ειδικά στην Ελλάδα η Ακροδεξιά ευνοείται από την απαξίωση της (Κεντρο)Αριστεράς που προκάλεσε ο ΣΥΡΙΖΑ με την πολιτεία του. Επιπλέον, το αντιφασιστικό κίνημα και η Αριστερά δεν έχουν αναπτύξει συνεκτικές καμπάνιες μακράς πνοής εναντίον μιας Ακροδεξιάς που δεν είναι βίαιη όπως η Χρυσή Αυγή, αλλά

παραμένει σκληρός εχθρός των δικαιωμάτων και των ελευθεριών.

Πέρα από τη γενική άνοδο του ακροδεξιού πόλου, πρέπει να σημειώσουμε τις αλλαγές που σημειώνονται στο εσωτερικό του. Οι Σπαρτιάτες φαίνεται ότι δεν μπορούν να επιβιώσουν μετά την απαγόρευση συμμετοχής τους στις εκλογές. Από την άλλη, η Λατινοπούλου ανεβαίνει διαρκώς. Μετά την επιτυχία της στις ευρωεκλογές, τώρα στις μετρήσεις περνάει το 4%. Το ιδιαίτερο στοιχείο της Λατινοπούλου είναι ότι μιλάει ως «η νεοδημοκράτισσα της βάσης που προδόθηκε από τον κεντρώο Μητσοτάκη». Αυτή η ρητορεία, σε συνδυασμό με τη στήριξη μέρους της εσωκομματικής αντιπολίτευσης της ΝΔ, της ανοίγει ακροατήρια μέσα στο κυβερνητικό κόμμα. Ταυτόχρονα, εκτός από αντίπαλο την καθιστά δυνητικό κυβερνητικό εταίρο της ΝΔ σε περίπτωση που παραστεί η ανάγκη για σχηματισμό συμμαχικών κυβερνήσεων.

Τα ερωτήματα

Το νέο πολιτικό σκηνικό είναι ακόμα υπό διαμόρφωση. Η τελική μορφή του θα εξαρτηθεί από το πώς θα απαντηθούν 4 μείζονα ερωτήματα. Συγκεκριμένα:

1. Θα δούμε την αναβίωση ενός κάποιου δικομματισμού ή θα πάμε σε ένα τριπολικό ή τετραπολικό πολιτικό σύστημα; Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ και η πτώση της Νέας Δημοκρατίας έχουν ανοίξει τη συζήτηση σχετικά με την αναβίωση του δικομματισμού ή τουλάχιστον μιας κάποιας μορφής του. Ωστόσο, το ΠΑΣΟΚ δεν έχει ακόμα ενισχυθεί τόσο ώστε να καταστεί διεκδικητής της εξουσίας. Το επόμενο διάστημα θα δούμε αν θα σταθεροποιήσει τα κέρδη του και θα μπορέσει να ενισχυθεί περισσότερο. Σε κάθε περίπτωση, η γενική τάση σε όλη την Ευρώπη (την οποία βλέπουμε και στην Ελλάδα) είναι ο πολιτικός κατακερματισμός και η αποστασιοποίηση από το κλασικό δικομματικό μοντέλο. Είναι πολύ πιθανό, δηλαδή, ότι ακόμα και αν ενισχυθούν τα δύο πρώτα κόμματα, να παραμείνουν ισχυροί (αν και πλουραλιστικοί) οι πόλοι τόσο στα ακροδεξιά όσο και στα αριστερά.

2. Ποιος θα είναι οι εξελίξεις στη Δεξιά; Το τέλος της παντοκρατορίας Μητσοτάκη έδωσε την ευκαιρία να εμφανιστεί για πρώτη φορά εσωκομματική αντιπολίτευση (και μάλιστα ισχυρή) στη Νέα Δημοκρατία. Η δημόσια κριτική στην κυβέρνηση από τους Σαμαρά και Καραμανλή, καθώς και οι συνεχείς κοινοβου-

λευτικές ερωτήσεις από μια ομάδα τουλάχιστον 20 βουλευτών έχουν δημιουργήσει μια νέα κατάσταση στο εσωτερικό της Δεξιάς και συμβάλλουν στην περαιτέρω αποδυνάμωση της κυβέρνησης. Άτυπος επικεφαλής της εσωκομματικής αντιπολίτευσης έχει αναδειχθεί ο Σαμαράς με τον οποίο το Μαξίμου αντιπαράκειται δημόσια.

Ο Σαμαράς θέλει η ΝΔ να στρίψει δεξιά σε ακόμα πιο σκληρές δεξιές τοποθεσίες, προκειμένου να περιορίσει τις διαρροές της προς την Ακροδεξιά. Για τα ελληνοτουρκικά έχει καταστήσει ότι αποτελεί casus belli η όποια συμφωνία με την Τουρκία. Στην πραγματικότητα βέβαια, η κυβέρνηση ήδη κάνει δεξιά στροφή.

Την ίδια στιγμή, κλιμακώνεται η αντιπαράθεση μεταξύ των ακροδεξιών κομμάτων και της ΝΔ για τη χάραξη του νέου χάρτη της ελληνικής Δεξιάς. Η διπλή αντιπαράθεση στο εσωτερικό της Δεξιάς (μεταξύ Μαξίμου και εσωκομματικής αντιπολίτευσης, καθώς και μεταξύ ΝΔ και ακροδεξιών κομμάτων) αποτελεί καταλυτικό παράγοντα για τις πολιτικές εξελίξεις.

3. Πού θα σταματήσει η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ; Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν είναι λήξει η σύγκρουση μεταξύ της πλειοψηφίας του ΣΥΡΙΖΑ και των κασσελίστας. Το πιο πιθανό σενάριο είναι ότι η πλειοψηφία θα κρατήσει τον ΣΥΡΙΖΑ και ο Κασσελάκης θα κάνει νέο κόμμα. Ίσως πιο σημαντικό από το πώς θα μοιραστεί μεταξύ των δύο η σημερινή δύναμη του ΣΥΡΙΖΑ, είναι να διαπιστωθεί ποια ακριβώς είναι αυτή η δύναμη. Τι θα έχει απομείνει στον «χώρο ΣΥΡΙΖΑ» όταν θα έχει ολοκληρωθεί αυτή η άνευ προηγουμένου κρίση της διάσπασης και της απαξίωσης; Το βέβαιο είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα πρωταγωνιστεί πλέον στην πολιτική ζωή ακόμα και αν κρατήσει την τυπική θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

4. Τέλος, από τη σκοπιά της Αριστεράς, το μεγάλο ερώτημα είναι αν θα υπάρξουν σημαντικές κινητοποιήσεις που θα βάλουν αναχώματα στην πολιτική της κυβέρνησης και θα βγάλουν το κινηματικό δυναμικό από το τέλμα της απογοήτευσης. Προς το παρόν δεν φαίνεται κάτι τέτοιο στον ορίζοντα. Αυτή η κινηματική αδράνεια οφείλεται τόσο στο γενικευμένο αίσθημα ηττοπάθειας όσο και στην «κλειστή» γραμμή των ριζοσπαστικών πρωτοποριών. Πάντως, ο χώρος στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ υπερβαίνει αυτή τη στιγμή το 15%, ποσοστό που δεν είναι καθόλου μικρό. Επομένως, υπάρχουν δυνατότητες για να βελτιωθεί η σημερινή εικόνα.

Γιάννης Αλμπάνης

απόψεις

Το τέλος της «υγειονομικής ζώνης»

Οι αντίπαλοι της Ακροδεξιάς προσπαθούν να την αντιμετωπίσουν ισορροπώντας μεταξύ τριών τακτικών: Η πρώτη είναι η απομόνωση και η περιθωριοποίησή της («υγειονομική ζώνη»). Η δεύτερη είναι η αντιπαράθεση: ο στιγματισμός ακροδεξιών κομμάτων και κινημάτων ως μη «κανονικών» και επικίνδυνων. Η τρίτη, τέλος, είναι η συμπερίληψη: η αντιγραφή θέσεων και η συνεργασία με τμήματα του πολιτικού προσωπικού της, ώστε η Ακροδεξιά να αποδυναμωθεί και να ενσωματωθεί στο θεσμικό παιχνίδι. Ό,τι λέμε «κανονικοποίηση» συνδέεται με την τρίτη αυτή τακτική, που κυριάρχησε – και απέτυχε παταγωδώς:

- Τα κόμματα της Ακροδεξιάς εκπροσωπούνται με δική τους ομάδα στο Ευρωκοινοβούλιο ήδη από το 1984. Ο όρος «μεταφασισμός» περιγράφει, από το 1994, τη συμπερίληψη της Ακροδεξιάς σε κυβερνήσεις, αρχής γενομένης με την κυβέρνηση Μπερλουσκόνι, που συμπεριέλαβε τον Τζανφράνκο Φίνι (προπάτορα της Μελόνι) ως υπουργό Εξωτερικών. Στην Ελλάδα ο ΛΑ.Ο.Σ συμπεριλήφθηκε στην κυβέρνηση Παπαδήμου το 2011: ό,τι ακολούθησε ήταν η εκτίναξη των νεοακροδεξιών.
- Από τα ανδραγαθήματα της Frontex και την «Ατζέντα για τη Μετανάστευση» του 2015, μέχρι το φετινό Σύμφωνο Μετανάστευσης και Ασύλου και το νόμο των Μακρόν-Νταρμανέν για το μεταναστευτικό, η ευρωπαϊκή πολιτική στο μεταναστευτικό φέρει τη σφραγίδα της Ακροδεξιάς, πολύ πριν από την πρώτη νίκη του Τραμπ στις ΗΠΑ.
- Από τον Μπολσονάρο στην Βραζιλία (2019-2022) μέχρι τον Μιλέι στην Αργεντινή, και από τον Νετανιάχου ως τον Μόντι στην Ινδία, η Ακροδεξιά έχει πάψει προ πολλού να αποτελεί ευρωπαϊκή ή βορειοαμερικανική ιδιοτυπία. Επιπλέον, από την Λεπέν ως τη Μελόνι και τη Λατινοπούλου, η «θηλυκοποίησή» της είναι ισχυρός δείκτης της «κανονικοποίησης» και των κυβερνητικών φιλοδοξιών της.

Οι ικανότητες των ακροδεξιών, αν και προφανείς, δεν είναι το μείζον. Η δραστική αποδυνάμωση της Αριστεράς, η αέναη διολίσθηση της «κανονικής» Δεξιάς προς τα άκρα –και, σε καιρούς πολλαπλών κρίσεων, οι αναζητήσεις άφθαρτου και αδιάστατου πολιτικού προσωπικού που να «κάνει τη δουλειά» για τον κόσμο του κεφαλαίου–,

έχουν αδρανοποιήσει τις τακτικές της απομόνωσης και της σύγκρουσης: η υγειονομική ζώνη έχει σπάσει.

Η Ακροδεξιά στις ΗΠΑ

Όταν γράφονται αυτές οι γραμμές, οι δημοσκοπήσεις φέρνουν τον ακροδεξιό μεγιστάνα Τραμπ μία μόλις μονάδα πίσω από τη Χάρις στις επτά «αμφιταλαντευόμενες» πολιτείες (swing states) που κρίνουν το αποτέλεσμα των αμερικανικών εκλογών. Μηροστά στη σοβαρή πιθανότητα μιας «ολικής επαναφοράς», ο κόσμος του κεφαλαίου εμφανίζεται διαιρεμένος. Ο Ίλον Μασκ, το αφεντικό της Tesla και του X/Twitter, είναι βασικός «χορηγός» του ακροδεξιού φαναρισμένου. Η ναυαρχίδα του αγγλοσαξονικού νεοφιλελευθερισμού, ο Economist, «ψηφίζει» Χάρις. Το αφεντικό της Washington Post και της Amazon, Τζεφ Μπέζος, αμφιταλαντεύεται, σπάζοντας μια παράδοση δεκαετιών: η εφημερίδα που αποκάλυψε το σκάνδαλο Γουότσεργκέιτ αρνείται να πάρει θέση μεταξύ Τραμπ και Χάρις, οδηγώντας αρχισυντάκτες σε παραίτηση και 300.000 συνδρομητές σε ακύρωση των συνδρομών τους. Δημοσκοπήση στις «αμφιταλαντευόμενες» πολιτείες δείχνει ότι οι περισσότεροι το θεωρούν βέβαιο: αν ο Τραμπ χάσει για λίγο, οι οπαδοί του θα επιχειρήσουν να τον επιβάλουν με τη βία («Καπιτώλιο 2»).

Κι αν νικήσει; Εξήντα χρόνια πριν, ο Νόμος περί Πολιτικών Δικαιωμάτων απαγόρευε κάθε διάκριση για φυλετικούς ή θρησκευτικούς λόγους, τερματίζοντας ρατσιστικές διακρίσεις αιώνων. Εξήντα χρόνια μετά, πολυσέλιδη έκθεση της ακροδεξιάς δεξαμενής σκέψης Heritage Foundation, με τίτλο Project 2025, «υπόσχεται» υπερσυγκέντρωση εξουσιών, μεγαλύτερες ανισότητες σε βάρος των μαύρων στην υγεία και την εκπαίδευση, περισσότερες θανατικές ποινές. Ο ίδιος θεωρεί τους αντιπάλους «εσωτερικό εχθρό» που μπορεί να αντιμετωπιστεί και στρατιωτικά.

Αλλά γιατί να ξαναβγεί ο Τραμπ; Το βασικό για τους ψηφοφόρους, ιδίως τους αναποφάσιστους, είναι η οικονομία: ο πληθωρισμός, η ακρίβεια, η απαίτηση αποπληρωμής των φοιτητικών δανείων, οι μικρές επιχειρήσεις που δεν αντέχουν χωρίς μέτρα «προστασίας» από το ελεύθερο εμπόριο. Το βασικό στις έρευνες δεν είναι το μεταναστευτικό, κι ως μιλάει γι' αυτό συνέχεια ο Τραμπ. Δημοσκοπικά, λοιπόν, η λευκή εργατική τάξη δίνει τα χαμηλότερα ποσοστά στους

Μετα-φασίστες

Δημοκρατικούς. Ο Τραμπ τα πάει καλύτερα στους ψηφοφόρους χωρίς πτυχίο. Η Χάρις προηγείται μεν στους μαύρους και τους ισπανόφωνους, αλλά εκεί καταγράφει ποσοστά χαμηλότερα από του Μπάιντεν.

Το συνόψισε η Νατάσα Ρωμανού στην *Εποχή* (27.10.2024): «Η εκλογή Τραμπ σημαίνει απολυταρχία, η εκλογή Χάρις δεν ξέρουμε τι ακριβώς σημαίνει». Ακόμα λιγότερο ξέρουν αυτοί που χρειάζονται διακαώς ένα πολιτικό αντίβαρο στην οικονομική εξουσία. Στο βαθμό που δεν ξέρουν, δεν κινητοποιούνται. Τον περασμένο Απρίλιο, το αγγλόφωνο διαδικτυακό Jacobin προειδοποίησε ότι «Οι

Δημοκρατικοί δεν κάνουν καμπάνια για να κερδίσουν την εργατική τάξη» (22.4.2024): διεκδικώντας, αντ' αυτής, ένα ακροατήριο εξασφαλισμένων, ακυρώνουν τις προοπτικές για μια προοδευτική κοινωνική πολιτική – αφήνοντας τον Τραμπ χωρίς ισχυρό φρένο. Αν στην εξίσωση προστεθούν οι εξαγγελίες της Χάρις για μια αυστηρή πολιτική στο μεταναστευτικό και το κοινό έδαφος στην εξωτερική πολιτική, μένουν μόνο οι θεματικές ενός άνευρου, φιλελεύθερου αντιρατσισμού και της (ζωτικής σημασίας) προστασίας των αμβλώσεων να δημιουργούν ταυτίσεις με τους Δημοκρατικούς – πέρα απ' το φόβο για τα χειρότερα. Αρκούν;

Η Ακροδεξιά στην Ευρώπη

Με όλες τις ιδιαιτερότητες ανά χώρα, η Ευρώπη ακολουθεί – αν δεν ανοίγει δρόμο. Από τους 185 εκ. ψηφοφόρους στις Ευρωεκλογές, το 21,3% στήριξε Ακροδεξιά, διαμορφώνοντας ένα ακόμα δεξιότερο Ευρωκοινοβούλιο και μια ισχυρή ισλαμοφοβική συμμαχία Δεξιάς-Ακροδεξιάς στο προσφυγικό και το Παλαιστινιακό, που δημιουργεί ασφυξία. Στην προηγούμενη σύνθεση (2019-

για όλες τις κρίσεις

2024), δύο ακροδεξιές ομάδες είχαν 118 έδρες. Οι τρεις, πλέον, ακροδεξιές συσπειρώσεις έχουν αθροιστικά 189 από τις 720 έδρες, με ακροδεξιά κόμματα να έχουν κερδίσει πρωτίως σε 5 από τις 27 χώρες της ΕΕ (Γαλλία, Ιταλία, Βέλγιο, Αυστρία και Ουγγαρία).

Ποιοι δίνουν, όμως, τον τόνο στις νίκες των ακροδεξιών; Σύμφωνα με τον ερευνητή της Pro Rata, Άγγελο Σεριάτο, «η χειρωνακτική φύση της εργασίας, η ανεργία, η αντιμετώπιση οικονομικών δυσκολιών και το χαμηλό επίπεδο εκπαίδευσης αποτελούν σχεδόν απόλυτους προσδιοριστικούς παράγοντες

κατώτατος μισθός, κατάργηση της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης Μακρόν. Μετά τον πραξικοπηματικό διορισμό του δεξιού Μπαρνιέ στη θέση του πρωθυπουργού, με ανοχή της Ακροδεξιάς, η κυβέρνηση καλείται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να εφαρμόσει μέτρα λιτότητας, προκειμένου να ριζώσει το έλλειμμα από το 6,1% στο 5% (με πιθανή απώλεια 140.000 θέσεων εργασίας). «Η ψήφος στην Ακροδεξιά για εμάς», λέει ο μετριοπαθής οικονομολόγος Τομά Πικετί, «δεν είναι κυρίως αντι-μεταναστευτική, αλλά μπορεί να εκφράζει ένα αίσθημα εγκατάλειψης στο οικονομικό πεδίο», ιδίως στην περιφέρεια.

συνδυαστικά, του τέλους της φτηνής ενέργειας, αναμικτών δημόσιων επενδύσεων και της αποβιομηχάνισης.

- Στην Αυστρία, το ακροδεξιό FPÖ, του Χέρμπερτ Κικλ, κέρδισε για πρώτη φορά από το 1945, αφήνοντας δεύτερο το κεντροδεξιό Λαϊκό Κόμμα (ÖVP), αλλά αδυνατώντας να σχηματίσει κυβέρνηση.

- Τέλος, στη Φινλανδία, η δεξιά κυβέρνηση που περιλαμβάνει επτά ακροδεξιούς υπουργούς ανακοίνωσε απαγόρευση της πρόσβασης των «χωρίς χαρτιά» στο δημόσιο τομέα υγείας, εξαιρώντας ανηλίκους και επείγοντα περιστατικά.

της πιθανότητας να στηρίζει κανείς κόμματα της Άκρας Δεξιάς» (nomarchia.gr, 28.6.2024).

Στο μετεκλογικό τοπίο, ισχυρότερη είναι η ομάδα «Πατριώτες για την Ευρώπη» (86 έδρες): εδώ βρίσκουμε τους Λεπέν-Μπαρνιέλα, τον Όρμπαν, την Λέγκα του Σαλβίνι, το βελγικό Φλαμανδικό Μπλοκ, το ισπανικό Vox, το πορτογαλικό Chega και τη Λατινοπούλου. Ακολουθούν οι «Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές»: τις 78 έδρες τους μοιράζονται τα κόμματα των Μελόνι, Βελόπουλου και άλλα από την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη. Τρίτη είναι η νεοσύστατη «Ευρώπη των Κυρίαρχων Εθνών» (25 έδρες), με ισχυρότερη την «Εναλλακτική για τη Γερμανία».

Οι Ευρωεκλογές δημιούργησαν ντόμινο:

- Στη Γαλλία, η πρωτιά της Ακροδεξιάς και οι πρόωρες βουλευτικές εκλογές που προκήρυξε ο Μακρόν οδήγησαν στη δημιουργία του Νέου Λαϊκού Μετώπου και μια απροσδόκητη νίκη στο δεύτερο γύρο (παρότι η Ακροδεξιά υπερείχε σε απόλυτο αριθμό ψήφων). Ήταν μια σπουδαία υπόμνηση: η επικράτηση της Ακροδεξιάς δεν είναι νομοτέλεια. Η νίκη της Αριστεράς, προϊόν ευρύτατης αντιφασιστικής ενότητας, χρωστούσε πολλά σε έναν ριζοσπαστικό αριστερό κορμό – την «Ανυπότακτη Γαλλία»–, και στη συνεπή υποστήριξη ενός προγράμματος: 1600 ευρώ

- Στη Γερμανία, στο κρατίδιο του Βραδεμβούργου, η «Εναλλακτική» (AfD) τερμάτισε δεύτερη, λίγο πίσω από τους Σοσιαλδημοκράτες (29,2% έναντι 30,9 – +5,7% από το 2019). Πιο ανατολικά, νωρίτερα, η Ακροδεξιά συνέτριψε τους Χριστιανοδημοκράτες στη Θουριγγία (32,8% έναντι 23,6%), κερδίζοντας κατά κράτος την Αριστερά στους νέους ψηφοφόρους 18-24 ετών (38%, έναντι 16%). Έχασε, δε, για λίγο τη Σαξονία (30,6%, έναντι 31,9 των Χριστιανοδημοκρατών): από το κρατίδιο αυτό, το 2014 ξεκίνησε το ρατσιστικό κίνημα Pegida «Ενάντια στον Εξισλαμισμό». Κι όμως, δεν έφταιγε το μεταναστευτικό: η Σαξονία έχει μετανάστες 8,1% επί του συνολικού πληθυσμού, όταν σε όλη τη χώρα ζουν σχεδόν διπλάσιοι (15,2%). Μετά τα αποτελέσματα αυτά, ωστόσο, η κυβερνώσα Σοσιαλδημοκρατία δήλωσε ότι θα επαναπροωθεί όσους μετανάστες κρίνει απαραίτητο – με την Ολλανδία να ακολουθεί. Η άνοδος της Ακροδεξιάς, έλεγε ο Αντόρνο από τη δεκαετία του '60, εκφράζει ένα είδος «ταξικού ενστίκτου» μέρους του κόσμου της ιδιοκτησίας, που προαισθάνεται την επιδείνωση των οικονομικών του: πρόσφατα, τα πέντε μεγαλύτερα οικονομικά ινστιτούτα της χώρας συμφώνησαν ότι η Γερμανία μπαίνει σε ύφεση – αποτέλεσμα,

Στα δικά μας

Η νωπή μνήμη των δικτατοριών στις χώρες του ευρωπαϊκού Νότου ήταν ο βασικός λόγος που, μέχρι προ δεκαετίας – και σε αντίθεση με τον ευρωπαϊκό Βορρά–, τον τόνο στην αντιπαράθεση με την «παγκοσμιοποίηση» και τη λιτότητα έδινε η Αριστερά. Η Ελλάδα «παρακολουθεί» την κατάρρευση του παλιού προτύπου. Η επιρροή της Ακροδεξιάς (Βελόπουλος, Νίκη, Λατινοπούλου, λοιποί) στις Ευρωεκλογές έφτασε το 20%. Και μια δεξιά κυβέρνηση που εξουθενώνει οικονομικά την πλειοψηφία, αφήνει ασύδοτη την αστυνομία, ευτελίζει θεσμούς και κάνει τη ζωή μεταναστών και Ρομά κόλαση, απειλείται κυρίως από τα δεξιά της – εντός και εκτός ΝΔ–, καθώς εξισορροπεί την πολιτική της με ελάσσονες παραχωρήσεις στην ΛΟΑΤΚΙ ατζέντα και τα ελληνoturκικά. Μπορεί, όμως, να υπάρξει αντιπαράθεση με την Ακροδεξιά χωρίς ισχυρή ριζοσπαστική Αριστερά;

Δημοσθένης
Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος

απόψεις

Το διαρκές και διαχρονικό έγκλημα στα Α.Τ.

Ξεκινώντας να ψάχνει κανείς υλικό στο διαδίκτυο για την αστυνομική βία, αυθαιρεσία, εγκληματικότητα στα αστυνομικά τμήματα, δεν μπορεί παρά να έχει μια εμετική διάθεση που αυξάνεται όσο προχωράει την αναζήτηση, μην μπορώντας να επεξεργαστεί τόση αποτρόπαιη πληροφορία. Όσο ψάχνεις τόσο ο κατάλογος της φρίκης μεγαλώνει.

13/1/2004: Μοχάμετ Χαμούτ, ετών 42, Σύρος πρόσφυγας, ξυλοκοπείται άγρια στο Α.Τ. Ρεθύμνου και λίγο αργότερα μεταφέρεται στο Νοσοκομείο Ρεθύμνου, όπου διαπιστώνεται ο θάνατός του.

11/4/2005: Νιγηριανός μετανάστης βρέθηκε νεκρός στο Α.Τ. Λαμίας

21/11/2006: Μετανάστης από το Μαγκρεμπ νεκρός μετά από ξυλοδαρμό στο Α.Τ. Ομόνοιας

15/4/2007: Λεωνίδα Κάλτσας, ετών 20, βρίσκεται απαγχονισμένος στο κρατητήριο Νέων Λιοσίων.

3/8/2016: Πελούμπ Μαρνικολάι, Αλβανός μετανάστης, βουτάει από το παράθυρο του Α.Τ. Πατησίων.

29/12/2017: Ελληνίδα Ρομά, 29 ετών, βρέθηκε νεκρή στις τουαλέτες του Α.Τ. Ομόνοιας.

8/2/2019: Εμποικά Μαμάν Σούμπεκ, Νιγηριανός, νεκρός στο Α.Τ. Ομόνοιας.

11/10/2021: Νικολάι, ετών 32, Δανός τουρίστας, αυτοκτονεί στο Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα.

11/10/2022: 19 χρονη βιάζεται ομαδικά στο Α.Τ. Ομόνοιας.

21/9/2024: Μοχάμετ Καρμάν Ασίκ, ετών 37 από το Πακιστάν, νεκρός στο Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα, με εμφανείς κακώσεις και τραυματισμούς σε όλο του το σώμα.

30/9/2024: Μία Χαριζούλ, ετών 29 από το Μπαγκλαντές, αυτοκτονεί στο κρατητήριο στο Α.Τ. Ομόνοιας.

Οι λίστες του θανάτου και της κρατικής βίας εκτείνονται στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον. Μυστηριωδώς οι ιστορίες είναι περίπου ίδιες: τα θύματα «αυτοκτονούν», «απαγχονίζονται», «πηδούν από παράθυρα», «αυτοτραυματίζονται», σε χώρο που δεν υπάρχουν κάμερες. Παθαίνουν αμόκ, είναι υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών, ακόμα και αν αυτό δεν αποδεικνύεται στις τοξικολογικές αναλύσεις. Ο θάνατός τους προέρχεται από «φυσικά αίτια», «άγνωστα αίτια», «ισχαιμικά επεισόδια», δεν μπορεί να συσχετιστεί με τον βασανισμό που προηγήθηκε κ.λπ.. Τα στοιχεία σπίνονται και παραποιούνται, πρόχειρα, καταρρέουν εύκολα και γρήγορα. Καμία ΕΔΕ δε γίνεται με σκοπό να αποκαλυφθεί η αλήθεια, να βρεθούν οι ένοχοι και πόσο μάλλον να τιμωρηθούν.

Α.Τ. στα οποία βασανίζονται, εξευτελίζονται, κακοποιούνται βάνουσα, βιάζονται και σε πολλές περιπτώσεις δολοφονούνται άνθρωποι.

Α.Τ. βίας και τρομοκρατίας, όπου καταπατείται κάθε έννοια ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Αστυνομικοί που δρουν ανενόχλητοι, προστατευμένοι από την ομερτα ανάμεσα σε «συναδέλφους», σίγουροι για την συγκάλυψη που θα ακολουθήσει, εφησυχασμένοι ξέρουν πως το «σύστημα» ξέρει πολύ καλά τον τρόπο να «κουκουλώσει» την όποια υπόθεση «ξέφυγε κάπως». Ένα σύστημα που έχει στην υπηρεσία του τα ΜΜΕ, να

παραποιούν και να κατασκευάζουν σύμφωνα με τις οδηγίες τους την όποια πληροφορία. Κάνουν τη βρόμικη αλλά έξυπνη δουλειά να ταΐζουν στο πόπολο την «αλήθεια» που τους εξυπηρετεί.

Δεν πρόκειται μόνο για το κολαστήριο της Ομόνοιας, όπου από το 1996 καταγράφονται περιστατικά άγριων ξυλοδαρμών, βασανισμών, κακοποίησης ακόμα και παιδιών, δράση κυκλώματος εκμετάλλευσης γυναικών, βιασμών, δολοφονιών. Ήδη από 1999 στην έκθεση του Συνηγόρου του Πολίτη, καταγγέλλεται η παράφορη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Α.Τ. Ομόνοιας. Δεν πρόκειται μόνο για το Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα.

Πρόκειται για την κρατική βία και το κρατικό έγκλημα, που διαπράττεται από την Ελληνική Αστυνομία, σε βάρος ευάλωτων ομάδων, μεταναστών, ρομά, τοξικοεξαρτημένων, μέλων της LGBTQ κοινότητας, γυναικών κ.λπ. Μένει ατιμώρητο και συγκάλυπται. Η Ελλάδα έχει πολλαπλές καταδίκες από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου για κρούσματα άσκησης αστυνομικής βίας που έμειναν ατιμώρητα.

Κύριε Παντελή, πόσο θα κοιμάσαι τον ύπνο του δικαίου του σφαχτού; Σήμερα είναι ο μετανάστης, ο τσιγγάνος, ο τοξικομανής, το κλεφτρόνι, ο άλλο gender ή/και no gender, και χτες ήταν οι αντιφρονούντες και οι πολιτικοί αντίπαλοι και πάντα θα 'ναι όλοι όσοι αμφισβητούν την εξουσία. Αύριο μήπως θα είναι το παιδί σου;

Το κίνημα θα είναι εκεί να καταγγέλλει, να απαιτεί ΔΗΚΕΟΣΙΝΗ, να μάχεται τα ονόματα των θυμάτων να μη χαθούν στη λήθη και να αντιστέκεται στην κρατική βία.

Αγγελική Γκοντώρα

Αναρωτιόμαστε ποτέ γιατί συνεχίζει να θεωρείται η καταστολή η καλύτερη απάντηση στους κινδύνους που θεωρούμε ότι μας απειλούν; Γιατί προτείνεται ως η εύκολη ή και ως η μοναδική λύση σε καταστάσεις που προβληματίζουν το κοινωνικό σύνολο; Είναι τόσο εσωτερικευμένη η άποψη αυτή που κάποιες φορές ακόμα και οι ίδιες οι κοινωνικές ομάδες που καταστέλλονται πιστεύουν ότι αυτή είναι η πλέον ενδεδειγμένη λύση.

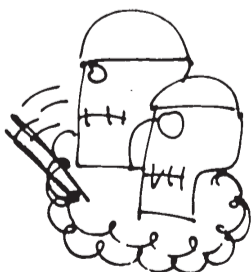
Η νέα απειλή την οποία καλούμαστε ως κοινωνικό σύνολο να αντιμετωπίσουμε είναι η νεανική παραβατικότητα και βία. Το χτίσιμο της υπόθεσης είναι πολύ καλά οργανωμένο. Ξεκινάει με την επίθεση στη λογική μας και την υπερπροβολή του θέματος από τα ΜΜΕ

με διογκωμένα νούμερα, με μονομερή παρουσίαση των δεδομένων και με την εμπειρογμένη πλέον τρομολαγνεία και τον ηθικό πανικό.

Εχθρός μας η νεολαία. Τι κι αν τα στοιχεία καταρρίπτουν τους ισχυρισμούς των τηλεοπτικών πάνελ. Η αύξηση στα ποσοστά παραβατικότητας, που επαναλαμβάνεται σαν βουδιστικό μάντρα από τα δελτία ειδήσεων, αποδεικνύεται ότι προκύπτει μετά τη σύγκριση με τα ποσοστά της περιόδου της πανδημίας, όπου τα παιδιά κατά κύριο λόγο βρισκόταν μπροστά στο webex, λεπτομέρεια που παραλείπεται. Όπως παραλείπεται και η

λεπτομέρεια ότι η Ελλάδα είναι πολύ χαμηλά σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη σε κρούσματα ανήλικης παραβατικότητας.

Δε θα αρνηθούμε την ύπαρξη κρουσμάτων μικροπαραβατικότητας από τα νέα παιδιά. Όμως πραγματικά πιστεύουμε ότι η κατοχή μικροποσότητας ουσιών π.χ. ή οι μικροκλοπές είναι λόγος αρκετός για να αποτελέσουν το φόβητρο μιας ολόκληρης κοινωνίας ενηλίκων; Μπορεί να απειλούνται οι οικογένειες των παιδιών με ποινή φυλάκισης; Είναι η χρήση των κινητών στα σχολεία και οι καταλήψεις λόγος για να απειλείται ένας 14χρονος/μία 14χρονη με κράτηση;

Γινόμαστε ένα και παλεύουμε κάτω απ' τους αιθέρες*

Τον Νοέμβρη του 2019, διμοιρίες των ΜΑΤ εισβάλλουν μέσα στο προαύλιο της ΑΣΟΕΕ, όπου φοιτήτριες/τες έσπασαν το επιβαλλόμενο lock-out από τη σχολή. Λίγες μέρες αργότερα, αστυνομικός εισέρχεται στο προαύλιο της ίδιας σχολής και βγάζει όπλο σε φοιτητές που προσπάθησαν να τον απομακρύνουν. Οι κινητοποιήσεις που ακολούθησαν είχαν οξυμένη καταστολή, με αποτέλεσμα τότε να δημιουργηθεί ένα αντικαταστατικό κίνημα, το οποίο ξεκίνησε από τα πανεπιστήμια και συνέχιζε στον δρόμο. Το 2019, η Νέα Δημοκρατία διένυε λίγους μήνες ως κυβέρνηση και αυτές ήταν κάποιες από τις πρώτες εικόνες καταπάτησης του ασύλου και καταστολής εντός των πανεπιστημίων, που τα επόμενα χρόνια θα γίνονταν πιο συχνές και πιο έντονες.

Από το 2019 έως και σήμερα η Νέα Δημοκρατία έχει προσπαθήσει, να άρει τον χαρακτήρα του πανεπιστημίου ως ένα κέντρο αγώνων, ως ένα κομμάτι της κοινωνίας όπου νεολαία και εργαζόμενοι συναντιούνται, συζητούν, οργανώνονται και αγωνίζονται ενάντια στην κυρίαρχη εξουσία και τις πολιτικές της. Στόχος είναι το πανεπιστήμιο να αποτελεί έναν αποστειρωμένο χώρο εκμάθησης της κυρίαρχης ιδεολογίας, προετοιμασίας των μελλοντικών πειθαρχημένων και παραγωγικών εργαζομένων, παραγωγής μίας γνώσης η οποία θα αξιοποιείται από το κεφάλαιο με στόχο την κερδοφορία (κάτι που συμβαίνει ήδη εντός των πανεπιστημίων, κυρίως στο πλαίσιο ερευνητικών προγραμμάτων).

Ο καλύτερος τρόπος να το πετύχεις αυτό, όταν βρίσκεσαι απέναντι σου μία απειθαρχη νεολαία, είναι η καταστολή. Ξεκινώντας από την προληπτική καταστολή, με νομοθετήματα τα οποία θωρακίζουν το κράτος απέναντι σε δράσεις αντίστασης, όπως η κατάργηση του ασύλου, η προληπτική τοποθέτηση αστυνομικών δυνάμεων και ελέγχων εισόδου στα πανεπιστήμια, μέχρι

τις ωμές πράξεις καταστολής για να κάμπεται οποιαδήποτε αντίσταση, στόχος είναι η καλλιέργεια του φόβου και η αποδυνάμωση της συλλογικής δράσης. Γι αυτό, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας προσπάθησε να τοποθετήσει την πανεπιστημιακή αστυνομία, κάτι που βρήκε την έντονη αντίδραση του φοιτητικού κινήματος, εκκενώνει πολιτικούς χώρους και στέκια, επιδιώκει να ιδιωτικοποιήσει πλευρές της δημόσιας εκπαίδευσης.

Κάθε κυβερνώσα εξουσία γνωρίζει πως τα πανεπιστήμια επιτελούν διαχρονικά αυτόν το ρόλο, από το 1968 έως και σήμερα σε κάθε μεριά του πλανήτη. Δεν έχει άλλωστε περάσει πολύς καιρός από τις καταλήψεις αμερικανικών πανεπιστημίων αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, σε μία συνθήκη που ακόμη και τα χρώματά της ήταν απαγορευμένα. Οι φοιτήτριες εκεί ρίσκαραν την πανεπιστημιακή τους καριέρα, στο όνομα ενός αγώνα για ζωή και δικαιοσύνη. Οι εικόνες καταστολής που ακολούθησαν είναι γνωστές.

Η Αριστερά προσπαθεί χρόνια να αναδείξει το ρόλο του πανεπιστημίου, όχι μόνο ως ιδεολογικό μηχανισμό του κράτους ή πεδίο κερδοφορίας του κεφαλαίου αλλά

και ως κομμάτι της κοινωνίας, το οποίο βρίσκεται σε άμεση αλληλοτροφοδότηση με τις υπάρχουσες κοινωνικές ανάγκες και αγώνες, με τα αιτήματα της εργατικής τάξης και κάθε καταπιεσμένου/ης από το καπιταλιστικό σύστημα, την πατριαρχία και το ρατσισμό. Αυτή ακριβώς η ιδιότητα και σύνδεση είναι που δίνει το χαρακτήρα του πανεπιστημίου που εμείς γνωρίζουμε και υπερασπιζόμαστε. Λίγες μέρες πριν το Πολυτεχνείο είναι δύσκολο κανείς και καμία να μην φέρνει στο μυαλό του/της τους ηρωικούς αγώνες που δόθηκαν τότε από τη νεολαία και το λαό.

Σήμερα, όσες μεγαλώσαμε μέσα στην κρίση, τα άδεια ψυγεία, την εργασιακή επισφάλεια, την αδυναμία να εντοπίσουμε κάποιο καλύτερο μέλλον, σε έναν κόσμο που κινείται από το σκοτάδι στο ημίφως, σφίγγουμε γροθιές και δεν περιμένουμε τις καλύτερες μέρες, γινόμαστε ένα και παλεύουμε γι αυτές.

Ζαμίλε Καρνά

* Βόρεια Αστέρια, Καλύτερες μέρες.

Θεωρεί εχθρό τα παιδιά της

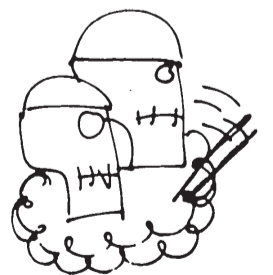
Όχι ότι η χρήση των κινητών στη σχολική αίθουσα είναι θεμιτή ή λειτουργική για την εκπαιδευτική διαδικασία. Όμως ποια μέτρα πήρε το Υπουργείο για να εκσυγχρονίσει και να κάνει ελκυστική στη μαθητιά νεολαία την παρεχόμενη γνώση και την εκπαιδευτική μεθοδολογία συνολικότερα; Τι έκανε για να υποστηρίξει το εξουθενωμένο εκπαιδευτικό προσωπικό; Κατά πόσο ενδιαφέρθηκε να καλύψει τα εκπαιδευτικά κενά και να φροντίσει τα κτήρια των σχολείων να είναι βιώσιμα και ασφαλή;

Τα μέτρα πρόληψης της όποιας παραβατικότητας είναι η πρακτική εξάσκηση στην

επιστήμη της αλληλεγγύης και της συλλογικότητας, στην ενίσχυση των δεσμών και της συντροφικότητας και όχι η καταστολή και η τιμωρία των ίδιων των παιδιών και των οικογενειών τους. Η κυβέρνηση και ο πρωθυπουργός αυτοπροσώπως διαβεβαίωσαν την κοινωνία ότι με τα μέτρα που πήρε θα είμαστε ασφαλής από τα παιδιά μας. Η κυβέρνηση ψάχνει εχθρούς για να στρέψει τα πυρά της προσπαθώντας να απομακρύνει τα βλέμματα από την ανικανότητά της να χρηματοδοτήσει και να υποστηρίξει ένα σχολείο ζωντανό, ανοιχτό σε όλα τα παιδιά, χωρίς αποκλεισμούς και εμποδία.

Ο πρωθυπουργός και η κυβέρνηση ανέδειξε λοιπόν ως μείζον πρόβλημα τη νεολαία και τις διεκδικήσεις της. Η νεολαία βέβαια πάντα αποτελούσε πρόβλημα για την κατεστημένη τάξη και πάντα ο κατασταλτικός μηχανισμός είχε κάποια λύση μαγική, βλ. τιμωρητική, για να καθησυχάσει την κοινωνία και να τη νανουρίσει με ασφάλεια. Θα τους επιτρέψουμε να συνεχίσουν το κατασταλτικό και ανθρωποφαγικό τους έργο;

Ευαγγελία Κοντοδήμα

Μπαλαμέ και Ρομά,

Ξυπνάς το πρωί, φτιάχνεις τον καφέ σου. Ανοίγεις την τηλεόραση να παίξει κάτι όσο ετοιμάζεσαι για τη δουλειά. Πέτυχες ΣΚΑΙ. Καλεσμένος στην εκπομπή ο Σταύρος Μπαλάσκας, συνδικαλιστής της ΕΛ.ΑΣ.. Τον ακούς να λέει: «Συνθησισμένα πράγματα, μία Τετάρτη απόγευμα που λένε (...). Ρομά, καταυλισμοί, κλοπές, ληστείες».

ρομά

Τον Σεπτέμβριο του 2024 η ελληνική αστυνομία έκανε, σε διάστημα ενός μόλις μήνα, διψήφιο αριθμό επιθέσεων σε καταυλισμούς Ρομά. Οι επιθέσεις αυτές, οι «εκτεταμένες επιχειρήσεις» όπως περιγράφονται στα δελτία τύπου, συμβαίνουν σχεδόν καθημερινά και συμβαίνουν συγχρόνως σε πολλούς καταυλισμούς, σε διαφορετικά μέρη της χώρας και συνοδεύονται με δεσμεύσεις για το αμείωτο της έντασής τους. Αν μη τι άλλο, κινηματογραφικές καταδιώξεις: ανθρωποκνηγητό, πυροβολισμοί, προσαγωγές, συλλήψεις.

Οι επιχειρήσεις αυτές δεν γίνονται στο κενό: ήδη πριν τελειώσει το καλοκαίρι, στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης το ενδιαφέρον γύρω απ' τους Τσιγγάνους πύκνωσε τόσο πολύ που κάθε μέρα κάποια είδηση μας ενημερώνει για κάποια παράβασή τους. Κι οι ενημερώσεις αυτές γίνονται αφενός παραβλέποντας οποιαδήποτε αναφορά στο κοινωνικό και οικονομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αυτές οι παραβάσεις παρατηρούνται αφετέρου ως κομμάτι μιας ευρύτερης διαδικασίας συστηματικής υποτίμησης των Τσιγγάνων, παρουσίας τους ως ενός ενιαίου όλου εγκληματιών, φυσικοποιώντας την περιστολή των δικαιωμάτων τους.

Η πορεία αυτή οδηγεί σταδιακά στην εδραίωση μιας αντίληψης για τους Ρομά ότι αυτοί δεν είναι άνθρωποι, δεν είναι σαν εμάς, φτάνοντας στο σημείο να μη θεωρείται αυτονόητη, να μην ευσταθεί η υπεράσπιση ούτε των θεμελιωδών δικαιωμάτων τους ως τέτοιων.

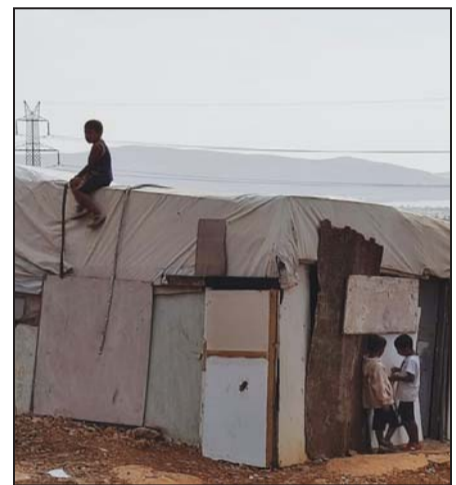
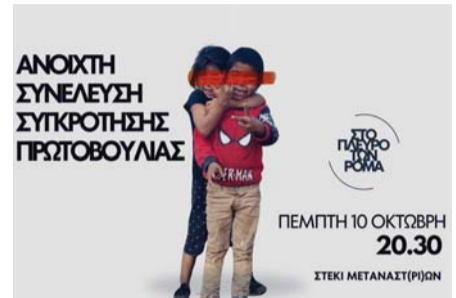
Στιγμή - σταθμός σε αυτές τις εξελίξεις, αν θέλουμε να τοποθετήσουμε τα γεγονότα ημερολογιακά, ήταν μάλλον η ερώτηση που κατέθεσαν στη Βουλή οι βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος Θάνος Πλεύρης και Δημήτρης Μαρκόπουλος στις 13 Σεπτέμβρη, παραποιώντας στοιχεία που η ίδια η ΕΛ.ΑΣ. δημοσίευσε, για χάρη του επιχειρήματος που ήθελαν να παρουσιάσουν. Δεν ήταν όμως η μόνη: μέσα σε 9 μήνες από τον Ιανουάριο του 2024, 6.469 εξορμήσεις έχουν γίνει στη Δυτική Αττική.

«Τώρα τι θα κάνουμε κύριε Μπαλάσκα; Αφήστε το παρελθόν.» Οι φωνές από την τηλεόραση σε επαναφέρουν στην πραγματικότητα. Το τι θα κάνουμε λοιπόν, μια χρήσιμη ερώτηση και για μας, όσο αυτό που κάνει η κυβέρνηση δουλεύει ήδη σε δύο επίπεδα.

- Καταρχάς, αναπαριστά το φανταστικό μιας κοινωνίας φτιαγμένης συνθλιβοντας τους αποκάτω. Στο στόχαστρο μπαίνουν ξανά οι πιο περιθωριοποιημένες, αυτές τις οποίες οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές έχουν ήδη εξωθήσει στην ακραία φτώχεια, σε μια ζωή μέσα στους αποκλεισμούς από τα βασικά αγαθά και στις οποίες μετακυλίεται η ευθύνη για αυτό ή για το γεγονός ότι θέλουν να επιβιώσουν. Αναπαριστά γλαφυρά το πώς οραματίζεται η κυβέρνηση την κοινωνία, κι ας της αναγνωριστεί ότι προσπαθεί ομολογούμενως πολύ, να διαλύσει οποιοδήποτε απορρίπτει ή αντιστέκεται σε αυτή την πρόταση.
- Σ' ένα δεύτερο επίπεδο, η ίδια διαδικασία δίνει και τον κακό της ιστορίας, σε ένα κοινό που έχει εξαντληθεί να βλέπει τους υλικούς όρους της ζωής του να επιδεινώνονται τόσο πολύ και τόσο ραγδαία, και την κυβέρνηση να απαντά πως δεν φέρει ευθύνη. Ε, λοιπόν κάποιος δεν πρέπει να φταίει; Η μετατόπιση της κουβέντας, προς τα δεξιά, η δαιμονοποίηση των Τσιγγάνων και οι αστυνομικές επιχειρήσεις στους καταυλισμούς τους, σίγουρα δεν θα λύσουν ούτε ένα από τα προβλήματα της κοινωνικής πλειοψηφίας, τουλάχιστον όμως θα βοηθήσουν την κυβέρνηση να μετακυλίσει την ευθύνη, δεν είναι έτσι;

Ο καφές είναι έτοιμος. Ο Μπαλάσκας συνεχίζει να μιλάει στη πρωινή εκπομπή, αλλά εσύ πρέπει να φύγεις. Κλείνεις τη τηλεόραση, κάθεται ένα λεπτό να πάρεις μια ανάσα πριν ξεκινήσει άλλη μια ατέλειωτη μέρα, σκέφτεσαι...

Είναι γνωστό το αφήγημα για τη φτώχεια μας, το 'χεις ξανά ακούσει. Για την κακή οικονομική κατάσταση της χώρας, για την εγκληματικότητα, για όλα, φταίει πάντα κάποια (πιο) ευάλωτη ομάδα από τη δική μας. Κάποτε ήταν οι Αλβανοί, κάποτε οι πρόσφυγες, διαχρονικά οι Τσιγγάνοι. Όσο όμως και αν τους καταστείλαμε, όσο και αν δεν τους δίναμε χαρτιά για να τους εκμεταλλευόμαστε πιο εύκολα, όσο και αν τους πνίγουμε στο Αιγαίο, η δική μας καθημερινότητα δεν βελτιώθηκε ούτε και πρόκειται. Και αυτό γίνεται για ένα και μόνο λόγο: δεν φταίει οι πιο ευάλωτοι/ες για τη δική μας κατάσταση, μπαλαμέ, τσιγγάνοι, προσφύγισες είμαστε όλες στην ίδια

μεριά. Ίσως λοιπόν η απάντηση σε αυτό το αφήγημα να μην είναι η αλληλοεξόντωση, η καταστολή, η βία. Ίσως να είναι η συνυπαρξη.

«Για να δημιουργήσουμε έναν κόσμο που να χωράει πολλούς κόσμους» το φαντάζεσαι;

Αυτά που γνωρίζει το ευρύ κοινό για τις κοινότητες Τσιγγάνων είναι ελάχιστα. Συνήθως ό,τι μας μεταφέρουν τα ΜΜΕ: εγκληματικότητα, διακίνηση όπλων και ναρκωτικών, «Η Οικοφοβία των Ρομά» έγραψε ένα άρθρο στη Καθημερινή. Και άλλα τέτοια. «Όποιος θέλει να έρθει να μείνει στον Σοφό, είναι καλοδεχούμενος», μας απαντά ο Γιάννης Σαμπάνης σε μια εκδήλωση για την αστυνομική βία κατά των Ρομά (την αστυνομική βία που του στέρησε το παιδί του) στηλιτεύοντας τις συνθήκες κάτω απ' τις οποίες είναι αναγκασμένοι/ες να ζουν στον καταυλισμό. Χωρίς νερό ούτε ρεύμα, χωρίς δρόμους, μένουν σε παραπήγματα φτιαγμένα από ξύλα και νάιλον. «Για όσους ξέρουν, η περιοχή αυτή, χωρίς υπερβολή, είναι ένα μέρος χειρότερο από κάθε στρατόπεδο συγκέντρωσης προσφύγων.» συμπληρώνει ένας δάσκαλος από τον Ασπρόπυργο. Ευάλωτοι/ες, περιθωριοποιημένοι/ες, με χαμηλότερο προσδόκιμο ζωής απ' ότι ο μέσος Έλληνας πολίτης. Οι Τσιγγάνες έχουν ιστορία, έθιμα, γιορτές, αξιοπρέπεια, αλλά δεν έχουν εργαλεία, δεν έχουν πρόσβαση σε υπηρεσίες, δεν

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΡΟΜΑ

ας ξανασυστηθούμε

ρομά

γνωρίζουν πώς λειτουργεί ο κόσμος μας. Ένας κόσμος που τους κρατάει, σαδιστικά, στο περιθώριο.

Ακούμε τους υπεύθυνους να μιλάνε για «ένταξη», δεν είχαμε όμως ποτέ συναδέλφισσες ή συμμαθήτριες Ρομά, ούτε καν γειτόνισσες. Ή μάλλον έχουμε: λίγες και λίγους, που ακόμα κι αυτοί αναγκάζονται συχνά να αποκρύπτουν την καταγωγή τους για να αποφύγουν το (διάχυτο) αντιτσιγγανισμό.

Τους ακούμε να μιλάνε για ευρωπαϊκά προγράμματα στήριξης τους, αλλά είναι βραχύχρονα, και περιστασιακά, πάντα στοχεύουν σε μια περιοχή/ένα πρόβλημα. Δεν λειτουργούν ποτέ ολιστικά και τα αποτελέσματά τους να χάνονται γρήγορα, όπως και οι επιδοτήσεις των προγραμμάτων. Ταυτόχρονα βλέπουμε αστυνομικούς να τους σκοτώνουν και δημάρχους να τους καταβρέχουν με μάνικες για να τους διώξουν.

Εμείς οραματιζόμαστε μια κοινωνία για όλες/ους/α. Για να φτάσουμε εκεί πρέπει να κατανοήσουμε σε πολλαπλά επίπεδα το διαφορετικό, να προετοιμαστούμε εμείς οι ίδιες για την ένταξη του, να δούμε τον ξένο σαν ίσο. Όλα αυτά προαπαιτούν να ξανασυστηθούμε με τους Τσιγγάνους/ες, και είμαστε εμείς, η κοινωνία των μπαλαμέ, που έχουμε την ευθύνη αυτής της καινούριας συνάντησης. Εμείς ως προνομιούχοι/ες, που γνωρίζουμε τη γλώσσα, που κατανοούμε τους κανόνες και τις νομοθεσίες, που

ξέρουμε πώς λειτουργεί αυτό το σύστημα έχουμε ευθύνη να εντάξουμε κάθε ευάλωτο άτομο. Όχι όμως ως άλλοι σωσίες, άλλα ως ίσο προς ίση, αλληλέγγυα και με σεβασμό στη διαφορετικότητα της καθημιάς, του καθένα.

Με αυτά τα υλικά, και η Πρωτοβουλία «Στο πλευρό των Ρομά» μέσα σε όσες προσπάθειες γίνονται, κινείται έχοντας θέσει δύο σκέλη. Το πρώτο αφορά τα θεμελιώδη δικαιώματα: πρόσβαση σε νερό, ρεύμα, αποχέτευση, ΜΜΜ, σχολείο. Το δεύτερο σκέλος αφορά τη μάχη για δικαιοσύνη: να εκκινήσουν ξανά οι δίκες των δολοφόνων του Νίκου Σαμπάνη, του Κώστα Φραγκούλη, του Χρήστου Μιχαλόπουλου, να μη δολοφονηθεί άλλος επειδή «φαινόταν να είναι Ρομά».

Πρώτα λοιπόν το νερό. Γιατί χωρίς νερό δεν υπάρχει ζωή, δεν υπάρχει πολιτισμός, δεν υπάρχει τίποτα. Πριν από όλα να εγκαταστασθεί ο δήμος Ασπροπύργου, ως οφείλει, δημόσιες βρύσες στο Σοφό. Να αποκτήσουν οι Ρομά, όπως κάθε δημότης, πρόσβαση σε καθαρό, πόσιμο νερό. Αίτημα στοιχειώδες που γνωρίζουμε πως θέτουμε ενώ στη Δυτική Αττική δεν συμβαίνουν και λίγα: από τη συζήτηση για τη μεταφορά των φυλακών Κορυδαλλού και των Logistics μέχρι τις συζητήσεις για την επέκταση του ΧΥΤΑ Φυλής, συντίθεται το μωσαϊκό εκείνο στο οποίο οι Ρομά αφήνονται σε μια συνθήκη που να μπορούν να εκδιωχθούν από εκεί ξανά όπως άλλωστε έχει γίνει 6 ακόμα φορές τα

τελευταία 30 χρόνια. Παρόλα αυτά, οι ίδιοι επιμένουν και στο πλευρό τους επιμένουμε και εμείς.

Συλλογές υπογραφών, παράσταση διαμαρτυρίας στο δημοτικό συμβούλιο, συνέντευξη τύπου, συνελεύσεις, ερωτήσεις στο δήμο, δράσεις στο Σοφό, μαγείρεμα από κοινού με τους Ρομά, κι άλλες συνελεύσεις, τσιγγάνικες βραδιές- όλα όσα έχουμε κάνει κι όσα ακόμα σκοπεύουμε να κάνουμε είναι στην ίδια κατεύθυνση.

Κι όσες φορές το ερώτημα επανέρχεται, έχει την ίδια μορφή: τι κάνουμε τώρα; Κι όλες τις φορές μπορούμε να απαντήσουμε: η καταστολή είναι μια λύση που έχει δοκιμαστεί στο παρελθόν και από το κράτος, και από το δήμο και από ακροδεξιές ομάδες και έχει αποτύχει. Επιστρατεύεται τώρα, για να αποτύχει ξανά, και να αποτύχει καλύτερα. Το λέμε με σιγουριά πως χωρίς νερό, χωρίς ρεύμα, χωρίς παιδεία, χωρίς μέσα μεταφοράς, χωρίς διέξοδο από την οικονομική επισφάλεια, δεν αυξάνεται το αίσθημα της ασφάλειας στους ανθρώπους – πόσο μάλλον με επιτήρηση, καταστολή, ξύλο και συλλήψεις. Μόνο μαζί, με κοινούς αγώνες Ρομά-Μπαλαμών μπορεί να κινηθεί κάτι στην κατεύθυνση της κοινωνικής δικαιοσύνης. Κι έτσι, εκεί επενδύουμε.

Άννα Λαγωνικού
Άννα Τσαμούρα

ΣΤΟ
ΠΛΕΥΡΟ
ΤΩΝ
ΡΟΜΑ

Η «νέα» φάση της αντιμεταναστευτικής ευρωπαϊκής πολιτικής

Την ώρα που οι πόλεμοι και οι συρράξεις στη Μέση Ανατολή, στην Ουκρανία, στην Αφρική και αλλού αναγκάζουν εκατομμύρια ανθρώπους να εγκαταλείψουν τις εστίες τους και να γίνουν πρόσφυγες, η Ευρώπη κλείνει όλο και περισσότερο τα σύνορά της με τις επαναπροωθήσεις, με τα ναυάγια, με τις απελάσεις, με τους ρατσιστικούς νόμους και κανονισμούς είτε στο επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είτε κάθε κράτος-μέλος ξεχωριστά. Είναι γνωστό, ότι για πολλούς λόγους, η πλειοψηφία των προσφύγων πάει κυρίως στις γειτονικές χώρες και όχι προς την Ευρώπη. Για παράδειγμα, ενώ η γενοκτονία των Παλαιστινίων στη Γάζα συνεχίζεται για παραπάνω από ένα χρόνο και οι επιθέσεις του Ισραήλ επεκτείνονται στο Λίβανο και αλλού, ή πχ ο εμφύλιος πόλεμος στο Σουδάν, σύμφωνα με το ΟΗΕ, έχει 9 εκατομμύρια πρόσφυγες, δεν παρατηρείται νέο κύμα προσφυγιάς και μετανάστευσης προς την Ευρώπη. Παρ' όλα αυτά, ο θόρυβος των ευρωπαϊκών χωρών για τη διαχείριση των προσφυγικών ροών και η αναπαραγωγή της λεγόμενης προσφυγικής κρίσης συνεχίζεται και παίρνει επικίνδυνες διαστάσεις. Το νέο Σύμφωνο Μετανάστευσης στο οποίο τα κράτη-μέλη της ΕΕ συμφώνησαν προσφάτως είναι κάτι που ισοπεδώνει και αποτελειώνει ό,τι έχει απομείνει από τα ανθρώπινα δικαιώματα και τη Σύμβαση της Γενεύης για την προστασία των προσφύγων.

Η νέα φάση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής είναι συμφωνίες των ευρωπαϊκών χωρών με «τρίτες ασφαλείς χώρες» για αναγκαστική μετεγκατάσταση (απέλαση) των προσφύγων χωρίς τη θέλησή τους. Η Μ. Βρετανία προσπαθεί εδώ και πολύ καιρό να απελάσει πρόσφυγες στη Ρουάντα. Η Ιταλία αντίστοιχα έχει κλείσει συμφωνία με την Αλβανία, έχει χρηματοδοτήσει κέντρα κράτησης, και ήδη προσπάθησε να στείλει μερικές δεκάδες πρόσφυγες στη Αλβανία. Η Γερμανία έχει συμφωνήσει με το Ουζμπεκιστάν για την απέλαση των Αφγανών προσφύγων. Οι υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης αναζητούν αντίστοιχες συμφωνίες με διαφορετικές χώρες. Ένα επιπλέον σημαντικό ζήτημα αναφορικά με τις συμφωνίες αυτές και γενικότερα με τις πρόσφατες πολιτικές μετανάστευσης είναι η «ανταλλαγή» ανεπιθύμητων προσφύγων με «χρήσιμους» μετανάστες ως φτηνά εργατικά χέρια. Η συμφωνία της Γερμανίας με το Ουζμπεκιστάν έχει την εξής παράμετρο: Όσοι Αφγανούς δέχεται το Ουζμπεκιστάν τόσοι

ειδικευμένους Ουζμπεκούς εργάτες θα δεχθεί στη θέση τους η Γερμανία. Στην Ελλάδα η αντιμεταναστευτική και αντιπροσφυγική πολιτική συνάπτει νέες συμφωνίες με χώρες όπως το Πακιστάν, το Μπανγκλαντές και την Ινδία για εποχιακούς εργάτες. Δηλαδή οι νόμιμοι και μόνιμοι μετανάστες που πιθανόν θα διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους και οι πρόσφυγες (ίσως κάποιοι από αυτούς και ευάλωτοι) αντικαθίστανται με φτηνό εργατικό δυναμικό χωρίς δικαιώματα, χωρίς μονιμότητα και με ευκολία στη διαχείρισή του.

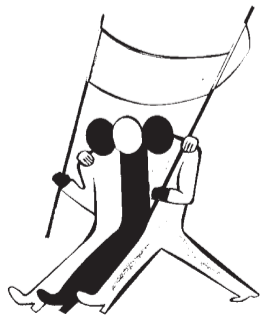
Η εργαλειοποίηση της μετανάστευσης για την συντηρητικοποίηση της κοινωνίας

Στη πραγματικότητα όμως καμία από τις χώρες αυτές (Αγγλία, Γερμανία και Ιταλία) δεν έχει πετύχει να μεταφέρει ή να αντικαταστήσει αρκετό αριθμό προσφύγων με τις «τρίτες ασφαλείς χώρες» με τις οποίες έχουν συνάψει συμφωνίες, όχι μόνο λόγω της κοστοβόρας διαδικασίας αλλά και λόγω των νομικών κολημάτων. Η πρόσφατη απόπειρα της Ιταλίας να μεταφέρει τους πρώτους 12 πρόσφυγες από την Ιταλία στην Αλβανία, και αμέσως μετά η δικαστική απόφαση που έκρινε παράνομη τη μεταφορά και την επιστροφή τους, αποδεικνύει και άλλες πτυχές της συγκεκριμένης πολιτικής. Η ακροδεξιά κυβέρνηση της Ιταλίας φαίνεται να γνώριζε εκ των προτέρων ότι το δικαστήριο θα αντιδρούσε για τη μεταφορά των προσφύγων στη Αλβανία, για αυτό και είχε έτοιμη την ανακοίνωση εναντίον της δικαστικής εξουσίας, η οποία με λίγα λόγια έλεγε «εμείς έχουμε την εντολή του λαού της Ιταλίας και θέλουμε να προσπεράσουμε

τα νομικά εμπόδια». Η ακροδεξιά προπαγάνδα στη Ιταλία στοχοποιώντας μετανάστες και πρόσφυγες προσπαθεί για παραπάνω συντηρητικοποίηση της κοινωνίας. Η Γερμανία είναι στην αντίστοιχη κατάσταση, κάποια μεμονωμένα περιστατικά βίας που αφορούσαν κάποιους μετανάστες ήταν αρκετά για να ενεργοποιήσουν σε όλη τη Γερμανία ένα έτοιμο αντιμεταναστευτικό σχέδιο με απελάσεις, με ελέγχους στα χερσαία σύνορα και προφανώς συμφωνίες με τις «τρίτες ασφαλείς χώρες».

Την ώρα που οι πόλεμοι με την ανοχή –αν όχι και με τη συμμετοχή– των ευρωπαϊκών χωρών συνεχίζονται και δεν φαίνεται να έχουν τελειωμό, η ταυτόχρονη αusterοποίηση των συνόρων, ο εγκλεισμός των προσφύγων σε απάνθρωπες συνθήκες και η ρατσιστική στοχοποίηση των προσφύγων, κοινωνικά και θεσμικά αποδεικνύεται ότι δεν θα σταματήσει τους πρόσφυγες να έρχονται προς την Ευρώπη. Το μόνο που καταλήγει είναι να υπάρχουν περισσότερα θύματα. Στην Ελλάδα τα απανωτά και πολύνεκρα ναυάγια και πολλές φορές κατά τη διάρκεια της επαναπροώθησης, παρά τις κατακραυγές των ανθρωπιστικών και δικαιωματικών οργανώσεων συνεχίζονται. Όσοι καταφέρνουν και φτάνουν, στοιβάζονται σαν ζώα σε απάνθρωπες συνθήκες στα καμπς. Σε κάποια νησιά, όπως πχ στη Σάμο, ο αριθμός των προσφύγων στο ΚΥΤ είναι πολύ παραπάνω από τη χωρητικότητα του κέντρου, ενώ τα προβλήματα με τις διακοπές του νερού και την πρόσβαση σε βασικά είδη επιβίωσης κάνουν τη ζωή τους αβίωτη.

Νασίμ Λομανί

Η Αριστερά στη Γαλλία, και εμείς

Όταν ο Μακρόν, μετά τη βαριά ήττα του στις ευρωεκλογές, κατέφυγε αιφνιδιαστικά στο να κηρύξει κοινοβουλευτικές εκλογές, πάνω στη Γαλλία απλωνόταν ένας μεγάλος κίνδυνος: όλοι σχεδόν οι αναλυτές προέβλεπαν ότι το ακροδεξιό κόμμα της Εθνικής Συσπείρωσης (RN) θα κατατούσε την κυβερνητική πλειοψηφία και ότι, μετά από μια μεταβατική περίοδο «συγκατοίκησης» με τον Μακρόν, τελικά η Μαρίν Λεπέν θα ολοκλήρωνε την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας.

Δεν υπήρχε και δεν υπάρχει κανένα περιθώριο υποτίμησης αυτού του κινδύνου. Γιατί το κόμμα της Λεπέν, με ισχυρές φασιστικές ρίζες, είναι ένα από τα πιο επικίνδυνα του διεθνούς ρατσιστικού «γκρίζου κύματος». Γιατί, επίσης, η Γαλλία είναι μια κομβική χώρα. Η Λεπέν ως καθοδηγητική δύναμη του ισχυρού γαλλικού ιμπεριαλισμού και μιλιταρισμού, θα σηματοδοτούσε ένα «σημείο καμπής» για τις εξελίξεις στη Γαλλία και στον κόσμο.

Από την πρώτη στιγμή της προεκλογικής περιόδου, η Σοφί Μπινέ, η πρώτη γυναίκα που εξελέγη (απρόσμενα) στην ηγεσία της CGT, δήλωσε ότι «η Γαλλία βρίσκεται στο μεσάνυχτα παρά 1 λεπτό», καλώντας όλες τις δυνάμεις του εργατικού συνδικαλισμού σε δράση «σαν να μην υπάρχει αύριο», για να αποτραπεί ο κίνδυνος. Η εκτίμησή της ήταν σωστή. Και κυρίως αντανάκλασε τις σκέψεις και τα συναισθήματα του ευρύτερου κόσμου της κοινωνικής αντίστασης.

Ο κίνδυνος (ίστω προσωρινά) αποτράπηκε, με την αναπάντεχη εκλογική νίκη του νεοσύστατου Νέου Λαϊκού Μετώπου (NFP), που με μια ισχυρή πολιτική «μπλόκου» ενάντια στην ψήφο στους φασίστες, κατέκτησε στο 2ο γύρο των εκλογών την 1η θέση και περιόρισε την Λεπέν στην 3η θέση.

Η εκλογική επιτυχία του Μετώπου στηρίχθηκε σε δύο παράγοντες.

Αφενός, στη γρήγορη συσπείρωση και την ενεργοποίηση του κόσμου των κινημάτων, με τις φτωχές εργατικές συνοικίες, τα προάστια των μεταναστών και τις αντιρατσιστικές και αντιεξιστικές οργανώσεις στην πρώτη γραμμή. Οποιοσ αμφιβάλει, ας ρίξει μια ματιά στα αποτελέσματα των πυκνοκατοικημένων προαστείων του Παρισιού και των άλλων μεγάλων γαλλικών πόλεων, που στην πλειοψηφία τους κερδήθηκαν από την Αριστερά στον 1ο γύρο των εκλογών, δηλαδή με ποσοστά μεγαλύτερα του 50%, και συνήθως με υποψήφιους/ες τα πιο ριζοσπαστικά στελέχη της Ανυπότακτης Γαλλίας (FI). Αυτός ο καθοριστικός, κατά τη γνώμη μου, παράγοντας υποβοηθήθηκε από το εκλογικό πρόγραμμα του Μετώπου που

υπόσχεται μια ρήξη με τις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις, μια σύγκρουση με τις ρατσιστικές πολιτικές του Μακρόν και της ΕΕ όλων των τελευταίων χρόνων, και κάνει «σημαία» την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη.

Αφετέρου, η συγκρότηση του Μετώπου στηρίχθηκε σε μια σταδιακή αλλαγή του συσχετισμού δύναμης μέσα στη γαλλική Αριστερά, από την εποχή της ανταρσίας των Κίτρινων Γιλέκων, της όξυνσης της αντίστασης μέσα στα προάστια και κατά τον μεγάλο απεργιακό αγώνα ενάντια στην ασφαλιστική αντιμεταρρύθμιση του Μακρόν. Η αλλαγή περιλάμβανε την αποδυνάμωση των (κάποτε πανίσχυρων) ηγεσιών του ΣΚ και του ΚΚ Γαλλίας, όπως και την ενίσχυση του ρόλου της FI. Αυτό επέτρεψε στον Μελανσόν να επιβάλλει σχεδόν εκβιαστικά τη συγκρότηση, το πρόγραμμα και βασικές πτυχές της εκλογικής τακτικής του Μετώπου.

Είναι γνωστό ότι η «ψυχή» της λαϊκομετωπικής παράδοσης είναι η απατηλή υπόσχεση ότι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τους φασίστες στηριγμένοι σε μια πολιτική συμμαχία με τις αστικές «δημοκρατικές» δυνάμεις. Ήταν η βάση πίσω από τις μεγάλες ήττες του κινήματος στη δεκαετία του 1930 στην Ισπανία, αλλά και στην ίδια τη Γαλλία. Όμως από τότε έχει κυλήσει πολύ νερό στα αυλάκια. Στη Γαλλία σήμερα μια μετωπική προσπάθεια, που φέρει τον τίτλο Νέο Λαϊκό Μέτωπο, για να αντιμετωπίσει τους φασίστες υποχρεώθηκε να κλιμακώσει τη σύγκρουση με τον «κεντρικό» Μακρόν, αντιστρέφοντας τη λαϊκομετωπική παράδοση.

Την επομένη των εκλογών οι πανίσχυρες γαλλικές εργοδοτικές οργανώσεις δήλωσαν με σαφήνεια ότι αποκλείουν κάθε συζήτηση σχετικά με το πρόγραμμα του NFP, ότι απορρίπτουν κάθε επιλογή κυβερνητικής «αναβάθμισης» του στελεχικού δυναμικού του Μετώπου και ειδικότερα της FI, και ότι

αν υποχρεωθούν θα επιλέξουν ως σημείο στήριξης τους φασίστες της Λεπέν και όχι τους «ισλαμοαριστεριστές» και «αντισημίτες» του Μελανσόν.

Μετά από μια σύντομη δοκιμαστική απόπειρα διάσπασης του NFP, που αποφεύχθηκε κυρίως μέσω της απειλητικής πίεσης της βάσης του Μετώπου πάνω στην ηγεσία του ΣΚ, ο Μακρόν έσπευσε να ευθυγραμμιστεί με τη γραμμή των εργοδοτικών οργανώσεων. Η κυβέρνηση που σχημάτισε με Πρωθυπουργό τον Μπαρνιέ, είναι μια συμμαχία του «ακραίου κέντρου» με την πιο σκληρή πτέρυγα της ηττημένης ρεπουμπλικανικής Δεξιάς, που στηρίζεται στην ανοχή της Λεπέν. Ο Μπαρνιέ υπόσχεται μια διαρκή λιτότητα-XXL, μια όξυνση των ρατσιστικών και αντιμεταναστευτικών πολιτικών, και μια ανυποχώρητη έμφαση στο δόγμα Νόμος και Τάξη. Είναι μια κυβέρνηση πολέμου ενάντια στην επιρροή της Αριστεράς και δεν χρειάζεται ιδιαίτερη πολιτική πείρα για να κατανοήσει κανείς ότι η μοναδική προοπτική αυτής της κυβέρνησης είναι να παραδώσει, αργά ή γρήγορα, τα ηνία στη Λεπέν.

Σε νέες συνθήκες, μετά την κάληψη, είναι η ώρα του δρόμου. Και σε αυτό το πολύ πιο απαιτητικό γήπεδο, τα μηνύματα που έρχονται από τη Γαλλία παραμένουν ευχάριστα. Την πρώτη εβδομάδα του Σεπτεμβρίου πολλές εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές «παρουσιάστηκαν» σε πάνω από 150 γαλλικές πόλεις. Την πρώτη εβδομάδα του Οκτώβρη, η συνδικαλιστική αριστερά άρχισε τον απεργιακό χορό, απαιτώντας την επιβολή των βασικών σημείων του προγράμματος του Μετώπου, την αύξηση του κατώτατου μισθού στα 1600 Ευρώ καθαρά, την κατάργηση του νόμου για τις συντάξεις, την ενίσχυση των δημόσιων σχολείων και νοσοκομείων κ.λπ. Πρόκειται για μια σημαντική κλιμάκωση του πολιτικού αγώνα.

Τόσο σημαντικές εξελίξεις δεν μπορεί να τις κρίνει κανείς με γενικά και αφηρημένα κριτήρια αισιοδοξίας ή απαισιοδοξίας. Είναι σωστό ότι μέσα στο Μέτωπο υπάρχουν δυνάμεις συντηρητικές, όπως το σοσιαφιλελεύθερο ΣΚΓ, ή ενδιάμεσες, όπως τμήματα των Οικολόγων ή και τμήματα της ηγεσίας του ΚΚΓ, που ανάλογα με τις πιέσεις είναι πιθανό, σταδιακά ή αιφνιδιαστικά, να «γυρίσουν» στην ευθυγράμμιση με την καθεστωτική γραμμή. Όμως είναι επίσης σωστό ότι, για τη ώρα τουλάχιστον, το Μέτωπο αντέχει και εξακολουθεί να στέλνει σε όλη την Ευρώπη το μήνυμα ότι η ανασύνταξη του κινήματος και της ριζοσπαστικής Αριστεράς είναι αναγκαία, αλλά και εφικτή.

Σε αυτή τη βάση ήταν σωστή η τακτική

Συνέχεια στη σελίδα 12

διεθνή

Συνέχεια από τη σελίδα 11

απόφαση του NPA-L' Anticapitaliste, της οργάνωσης της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που αποτελεί τη «συνέχεια» της ιστορικής LCR, να συμμετάσχει στο Μέτωπο και να δίνει σήμερα την έμφαση στην ανυποχώρητη διεκδίκηση των προεκλογικών δεσμεύσεών του, κυρίως μέσα από τη δράση από τα κάτω.

Οφείλουμε να υπογραμμίσουμε ότι η επιτυχία του NFP δεν αποτελεί «συνταγή» που μπορούμε απλώς να αντιγράψουμε εδώ. Ο Τσίπρας δεν είναι Μελανσόν. Οι ηγεσίες του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ δεν τολμούν ούτε στοιχειωδώς να αμφισβητήσουν τις καθοριστικές καθεστωτικές επιλογές. Το μαζικό κίνημα δεν βρίσκεται στην επαύριο μιας μεγάλης μάχης, όπως το συνταξιοδοτικό στη Γαλλία, που ναι μεν δεν κερδήθηκε, αλλά δόθηκε με αποφασιστικότητα και μεγάλη μαζική συμμετοχή. Σαν συνέπεια, η πρόταση για μια εκλογική συμμαχία ανάμεσα στα θραύσματα του ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, με στόχο «να νικήσουμε τον Μητσοτάκη» αποτελεί κακέκτυπο και όχι αναπαραγωγή του πειράματος του NFP. Ένα κακέκτυπο που δεν έχει ανάλογες σχέσεις με αγωνιζόμενα τμήματα των μαζών, δεν έχει τη θέληση να αναδείξει τους ανθρώπους του κινήματος προτιμώντας τις περσόνες των «διευρύνσεων», δεν έχει συγκρίσιμο προγραμματικό ριζοσπαστισμό, δεν έχει κάνει την επιλογή της δέσμευσης σε μια αντινεοφιλελεύθερη, αντιρατσιστική, αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική ρήξη με την υπάρχουσα κυρίαρχη πολιτική. Και γι αυτό δεν μπορεί να αναπαραγάγει τη δυναμική που εκδηλώθηκε στις κάλπες και στους δρόμους στη Γαλλία.

Είμαστε σε μια προηγούμενη προετοιμαστική περίοδο. Όπου η ενότητα στη δράση των δυνάμεων της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και η προγραμματική και πολιτική ενοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων, οφείλουν να προετοιμάζουν συστηματικά την κινηματική και πολιτική αντεπίθεση που παραμένει αναγκαία και εφικτή.

Αντώνης Νταβανέλος

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα
Υπεύθυνος: Θοδωρής Φέστας

Θεσσαλονίκη: Βαλαωρίτου 20
Αθήνα: Τσαμαδού 13
Τηλ.: 210-38 13 928

e-mail: diktio@diktio.org,
http://diktio.org

Παλαιστίνη:

Από την εθνοκάθαρση στη γενοκτονία

Η επιχείρηση της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου 2023 άφησε πίσω 1.189 νεκρούς, κυρίως άμαχους, 252 αιχμαλώτους και μαρτυρίες για βιασμούς γυναικών και ανδρών. Μπαίντεν και Όστιν δεν περιορίστηκαν, ωστόσο, στην αυτονόητη καταδίκη της. Ταυτίστηκαν με τον Νετανιάχου: «η Χαμάς είναι χειρότερη από τον ISIS: είναι ναζισμός». «Σε μια ελεύθερη κοινωνία», γράφει με εξαιρετική διαύγεια ο Έντζο Τραβέρσο (Η Γάζα μπροστά στην Ιστορία), «η Χαμάς θα ήταν αναμφίβολα ο κύριος εχθρός της Αριστεράς. Στις σημερινές συνθήκες, αντιπαραθέτει στρατιωτική αντίσταση στην εν εξελίξει γενοκτονία [...] Το διακύβευμα σήμερα δεν είναι η ύπαρξη του Ισραήλ (σ.σ.: η Χαμάς δεν την αμφισβητεί πια), αλλά η επιβίωση του παλαιστινιακού λαού».

Ο παραλληλισμός της Χαμάς με τον ναζισμό είναι κραυγαλέα αντιστροφή. Με στοιχεία του ΟΗΕ, από το 2008 ως τις 6 Οκτωβρίου 2023, ο ισραηλινός στρατός σκότωσε περισσότερους από 6.300 Παλαιστίνιους, κυρίως άμαχους, τραυματίζοντας 158.440. Από την 7η Οκτωβρίου, τουλάχιστον 43.341 Παλαιστίνιοι είναι νεκροί και 102.105 τραυματίες. Νοσοκομεία βομβαρδίζονται, τάχα γιατί εκεί κρύβονται χρήματα. Γιατροί δολοφονούνται. Υποδομές καταστρέφονται. Η ανεργία κινείται μεταξύ 50-80%.

Αφού γενοκτονία σημαίνει «πρόθεση να αφανιστεί, εντελώς ή εν μέρει, μια εθνική, εθνοτική, φυλετική ή θρησκευτική ομάδα ως τέτοια» (Άρθρο II της Σύμβασης του 1948), το Διεθνές Δικαστήριο απαίτησε το Γενάρη από το Ισραήλ να αποτρέψει ενέργειες που μπορούν να θεωρηθούν γενοκτονία και να προστατεύσει την ανθρωπιστική βοήθεια στη Γάζα. Χλευάζοντάς το, οι «Αμυντικές Δυνάμεις» του δολοφονούν εργαζομένους του ΟΗΕ: από πέρσι σκοτώθηκαν τουλάχιστον 237 υπάλληλοι της ανθρωπιστικής Υπηρεσίας Αρωγής του ΟΗΕ για τους Παλαιστίνιους (UNRWA). Βάσει νόμου της Κνεσέτ, το Ισραήλ αποσύρεται από τη συμφωνία για την UNRWA, ενώ νωρίτερα βομβάρδιζε τη ζώνη διανομής της ανθρωπιστικής βοήθειας. Στα τέλη Γενάρη, εννέα κράτη (ΗΠΑ, Γερμανία, Ιταλία, Βρετανία, Αυστραλία, Καναδάς, Φινλανδία, Ολλανδία, Ιαπωνία) ανέστειλαν αυτά τη χρηματοδότηση της UNRWA: βάσει ανεπιβεβαίωτων πληροφοριών από τον ισραηλινό στρατό, 12 εργαζόμενοι της (σε σύνολο 13.000) ήταν ύποπτοι συμμετοχής στην επίθεση της Χαμάς. Από τα εννιά κράτη, οι ΗΠΑ εκπροσωπούσαν το 68% των εισαγωγών όπλων του Ισραήλ μεταξύ 2019-2023, η Γερμανία το 30%, η Ιταλία το 0,9%...

Στη «Μικρή ιστορία της σύγκρουσης Ισραήλ-Παλαιστίνης», ο Ισραηλινός ιστορικός Ιλάν Παπέ εξηγεί ότι ο σιωνιστικός εποικισμός είναι ένα ιδιαίτερο είδος αποικιοκρατίας, συνώνυμο του αφανισμού: «Στην εποικιστική αποικιοκρατία, ο έποικος στοχεύει στην πλήρη αντικατάσταση της κοινωνίας των γηγενών από την κοινωνία των εποικιστών [...] Για τους

εποίκους, ο αυτόχθων πληθυσμός, τόσο πρόδηλα διαφορετικός από τους ίδιους, είναι ένα εμπόδιο που πρέπει να απαλειφθεί».

Οι Συμφωνίες του Όσλο για δύο κράτη δεν φρέναραν την πολιτική του αφανισμού: στο πλαίσιο τους, η κοσμική Αντίσταση μετατράπηκε σε Παλαιστινιακή Αρχή, με όρο τον τερματισμό του ένοπλου αγώνα, τη συνεργασία με τις ισραηλινές Αρχές και την καταστολή των αντιστάσεων. Μέρος του παλαιστινιακού τμήματος των Αδελφών Μουσουλμάνων, η θεοκρατική Χαμάς απέρριψε το Όσλο, συνέχισε τον ένοπλο αγώνα, κατέγραψε ένα 44% στις εκλογές του 2006, και κατέλαβε τη Γάζα συγκρουόμενη με τη Φατάχ. Ένα χρόνο μετά την 7η Οκτωβρίου, το Ισραήλ έχει δολοφονήσει δύο αρχηγούς της, πολεμά σε Γάζα, Δυτ. Όχθη, Λίβανο, Ιράν, Ιράκ, Συρία και Υεμένη, μεθοδεύει διορισμό «φιλικής» κυβέρνησης στο Λίβανο, «αποκεφαλίζει» τη Χεζμπολάχ και κλιμακώνει τις σχέσεις με το Ιράν. Ενώ Χαμάς και Φατάχ συνομιλούν για την «επόμενη μέρα», το μείζον για ΗΠΑ-ΕΕ δεν είναι να σταματήσει η γενοκτονία: είναι να συγκρατηθούν οι τιμές του πετρελαίου και να μην έρθουν πρόσφυγες.

Παρά τις κούφιες απειλές για εμπάργκο όπλων στο Ισραήλ (ΗΠΑ), το Ισραήλ εξακολουθεί ανεμπόδιο να αντιμετωπίζει τους Παλαιστίνιους ως «κτίνη» και η Δύση το Ισραήλ ως ανάχωμα στους εξ Ανατολών «βαρβάρους». Η στρατηγική αυτή απαιτεί τη συγκάλυψη της γενοκτονίας και τον στιγματισμό της αντίστασης – ένοπλης στη Μ. Ανατολή, ειρηνικής εντός της Δύσης – ως «τρομοκρατία» και αντισημιτικό έγκλημα αντίστοιχα. Η άλλοτε αντισημιτική Ακροδεξιά πλειοδοτεί σε φιλοσιωνισμό. Στο Ισραήλ, οι διαδηλώσεις κατά του Νετανιάχου αφορούν δικαστικό σύστημα, διαφθορά και ομήρους – ελάχιστα τη Γάζα. Άραβες και Ισραηλινοί Διεθνιστές θεωρούν πια ανέφικτη τη λύση δύο κρατών χωρίς εμφύλιο, προκρίνοντας ένα ομοσπονδιακό κράτος. Κι αυτό, όμως, προϋποθέτει ένα ισχυρό, ενωτικό αντιπολεμικό κίνημα.

Δημοσθένης Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος